

"A szabadság lajtorjája"

Írta: Varjú Katalin

2011. augusztus 30. kedd, 06:32 - Módosítás: 2011. augusztus 30. kedd, 15:16

"A szabadság egy lajtorja, melynek egyik vége a pokolba a másik vége a menyországba nyúlik." Nem szeretnék arról beszélni, amit a médiában hallani, olvasni lehet, sem azokról az intézkedésekről amik zajlanak. Arról beszélek, amit kevesen éreznek, látnak, hallanak. Vagy mert nem akarják, vagy mert nincs is lehetőségük megtudni mi zajlik a romák-cigányok belső világában, lelkében- mialatt mi a külvilág az ő integrációjukkal, asszimilációjukkal foglalkozunk. Nem sorolom fel, hogy a Roma Integráció Évtizede (2005-2015) mennyi megpróbáltatással járt és jár mindkét fél részére. Emberi szempontból emelek ki néhány szempontot ,ami bárhova tartozó embert egyaránt fájóan érintene.

Először is a címadó közmondás cigány nyelvből lefordított változatára térnék ki: " A világ létra, melyen az egyik fel, a másik le megy"

Azzal, hogy a pérók, a nagyközösségek megszüntetésével a romák-cigányok idegen helyekre , idegen közösségekbe kerültek, a nem önszántukból történő átköltöztetésekkel, nem is az általuk kiválaszthatott helyekre, magában is elég lett volna megbirkózniuk.

Az addig nagy közösségben élő embereket akár 4-5 különböző ,egymástól több kilométerre eső falvakba, tanyákra költöztették. Szétválasztották a nagycsaládokat. Tudjuk ,hogy az archaikus közösségek mennyire egymásra utaltak összetartóak voltak. Ezzel szinte egyidejűleg munkahelyeiket is elvesztették. Elvesztették a saját közösségük erejét, kirekesztetté váltak a társadalmi mobilitásból. A gyermekek , számukra ismeretlen iskolákba, ismeretlen osztálytársak, szomszédok közé, idegen tanítók keze alá kerültek.

A megkülönböztetés elleni harc, a felzárkóztatásukra irányuló figyelem és még sorolhatnám az intézkedések sorát - nem elég. A romák és nem romák közötti másság sikeres összeillesztéséhez ennél sokkal több kell! Keressétek az emberekben a jót.Nézzetek ezeknek az embereknek a szemébe. Meg kell gyógyítanunk, újra kell ébreszteniük őket. Sírnak ezek a szemek. Nem tudják , mit tegyenek.

Az intézkedésekben szerepelt a roma nyelvmegőrzésre való ösztönzés, igényeik tudatos megjelenítése. Mi történt? Szlovák illetve magyar nyelvű iskolákba volt lehetőségük bekerülni. Viszont az úton érkezték az iskola nyelvét még nem ismerték. A romák meg akartak felelni. Azt hitték, ha szlovák vagy magyar anyanyelvűvé válnak nagyobb esélyeik lesznek. Az

ember viszont nem agyagfigura, nyelvi asszimilációval meg -nem változott.

Az esélyegyenlőségi szempontokban szerepelt, ...hogyan biztosítani kell a hátrányos helyzetű gyerekek lakóhelyein történő ovodai ellátást - az ovodáért fizetni kellett, ...a fogyatékos minősítésnek legyen egységes követelményrendszere – ezután is sok gyereket helyeztek át a kisegítő iskolákba, ... továbbá, hogy a normál tanrendű osztályokba helyezett gyermek oktatásának támogatására speciális mentorrendszer legyen felállítva, és ajánlott volt az alternatív módszerek használata - egytemeinken a pedagógusok nem így lettek kiképezve. Nem mindenki volt hajlandó utóiskoláztatni magát és aki megtette valójában önképzés képpen tette -sajnos sokan nem is azért végeztek pedagógiát, hogy valaha is tanítsanak.

Arról meg ne is szóljak, hogy a gyermek tanulását első helyre állító szülői szemlélet formálását aztán igazán, egyik sem végezte. A realitás talajáról beszélek, mert bizonyos feladatokat a tanító asszisztense végezte volna. Néhol előfordultak, ám hol vannak az asszisztensek? ...Hiányoznak, mert összekötő kapocsként dolgoztak volna a majoritás (a többség) és a minoritás kisebbség) között. Segítették volna a gyermek szociális és nyelvi nehézségeiknek a leküzdését az osztályközösségben áthidalni az akadályokat, persze ehhez némi roma nyelvismeret is illdomos lett volna.

Miért is mondom mindezt. A multikultúrákkal dolgozóknak legelső kötelességük lenne a kommunikáció és egymás megismerése. Romákkal évszázadok óta együttélünk és nem ismerjük őket. A miértet hagyjuk ki és ismerjük meg kultúrájukat. Nem dolgozhat a mássággal sikeresen olyan ember aki nem ismeri, hol, miben van a másság?

A multikulturális és inkulturális nevelés elengedhetetlen. Elengedhetetlen a felzárkóztatással foglalkozó pedagógusképzés. A helyi kisebbségek kultúrájának megismerése a helyi iskolák gyermekeiknek sem lenne hátrányára. Egy helyen élnek, legyen a békés együttélés a jelszavuk! Mindehhez szakemberekre van szükség, akik először is megértik, hogy emberekkel dolgozunk, és ne a külvilág előítéleteiből induljanak ki. Gondoljanak bele, ha ők lennének abban a helyzetben, nekik mi esne jól?

Minden gyermeknek aki valamiféle mássággal küzd, legalább egy éves felzárkóztató oktatásra van szüksége. Elsősorban az iskola nyelvének megismerése, az iskolai fogalmak megértése, a tanulás fontosságának felfogása, íróeszközökkel való munka berögzítése. Előírt szabályok szerinti munka végzésre kell őket tanítani.

"A szabadság lajtorjája"

Írta: Varjú Katalin

2011. augusztus 30. kedd, 06:32 - Módosítás: 2011. augusztus 30. kedd, 15:16

A felzárkóztatást végző szakember, legyen tisztában hogy mivel nincs két egyforma csemete, mint ahogy nincs két egyforma ember, meg kell ismernie a gyermek és a szülők motivációinak lehetőségeit. Nem a táblán írás és háttal állás a fő feladata a pedagógusnak, nem a dorgálás, hanem a legkisebb jóért is dicsérni, kiemelni a gyermek és a cigányság előnyeit és nem a hátrányait kitergetni.

Megérkeztem a motiváció hiányához. Hol van a változást elősegítő motiváció? Emeljük ki a cigányság erősségeit és kompenzáljuk vele a hiányokat. Az egyensúlyt meg kell teremteni. A változtatás szükségességén már régen elgondolkodtunk. Ám jusson eszünkbe, hogy ehhez erő is kell. Erő azoknak akik a gyakorlatban velük dolgoznak és természetesen MAGUKNAK A CIGÁNYOKNAK is. Ahhoz, hogy legyen erő a cél felé vezető utat megmászni, „láng” kell, maga a motiváció.

ÖSSZEFOGLALOM: Előírjuk, hogy az ember egy bizonyos létezővé váljon. Lehetséges a természet öntudatlan erői ellen fordulni? Ebből nem lesz semmi! A vége az összeütközés. Erő-erő ellen, tudhatjuk a fizikából is.

A cigányság kezdi elfogadni, hogy szegény, hogy alárendelt. Az intézkedések által kétségbeesettekké váltak, elveszett minden reményük. Kutattak, kerestek, mert nem tudtak, nem akartak az elrendeltek szerint élni. Azt látták nincs szabadságuk- mindenben függenek másoktól, a külvilágtól. Azt érezték, hogy a cigány ember elvesztette a szabadságát. Még mindig létezett, létezik, próbál valamit tenni, persze a tetteiért mindenütt ő felel. Megjelent a félelem. A félelem pedig nagy úr. Megpróbál a maga módján ellenkezni.

A szabadság azt jelentené, hogy választhat. Viszont nem volt választása. Úgy érezte, nem szabad.! Itt már csúszott lefelé. Kapaszkodás helyett, zuhant lejjebb és lejjebb. Segítsünk megérteniük a szabadságot, hogy van választásuk, akkor emelkedni fognak.

Elegendő mennyiségű, ebből a célból jól képzett ember még tudna segíteni és az emberi tévedések mély kútjából feltörő sok-sok lerakódott iszapot lassan bár, de elmosni. Ehhez kellenek a jól képzett emberek az ő képzésükhöz pedig az új szemléletű előadók, tanárok. Valóságot ábrázoló, a cigányok életében jelenlevő változásokat is bemutató, összehasonlító tankönyvek. Megtanítani a cigányokkal foglalkozókat, hogy szabad akaratukból, hol és miben mutatkoznak változások a cigányok romák világában? Ezen valóságok ismeretével felvértezett segítők kellenek.

"A szabadság lajtorjája"

Írta: Varjú Katalin

2011. augusztus 30. kedd, 06:32 - Módosítás: 2011. augusztus 30. kedd, 15:16

Most a címadó közmondás cigány nyelvből lefordított változatára térnék vissza. "A világ létra, melyen az egyik fel, a másik le megy." A létra mindkét oldala a létrához tartozik – csak az irányt kell megváltoztatni. A felfele vezető úthoz kell őket segítenünk, ezt csakis az tudja aki nem kívülről ismeri őket.